

Македония

Телефонъ № 2892

ОРГАНЪ НА МАКЕДОНСКАТА ЕМИГРАЦИЯ ВЪ БЪЛГАРИЯ

Редакция и административен
пл. „Славейковъ“ № 1

Директоръ: Г. Кулишевъ

„МАКЕДОНСКИ“

вспомогъ за воспитане, културен животъ и информирате, известности дане, освободителни дни

АБОНАМЕНТЪ:

България за година 300
1/2, година 150; 3 мес. 80 левъ
Странство: година 500; 1/2, год. 400 левъ; 3 мес. 200 левъ. Извън
за год. 6 долара; 1/2, год. 3 дол.

ОБЯВЛЕНИЯ:

На кв. ст. 2-40 левъ
Малки обявления на дено 50 ст.
Въ трониката на редъ . . 8 левъ
Годешни и вѣнчални . . 40 левъ

Основатъ на македонската идеология

Сръбският в. „Югославия“, който излиза въ Скопие, чиято „югославянска“ маска за лишенъ пжтъ свали и г. проф. Младеновъ въ хубавитѣ си статии въ в. „Радикалъ“, се е почувствувалъ особено зле засегнатъ отъ писаното за него въ „Македония“ и „Македонска трибуна“ и за това решилъ съ ожесточение да брани своята „югославянска“ чистота. Въ единъ отъ последнитѣ бройове на вестника на уводно мѣсто се отговаря на „Провокациитѣ на македонст вующитѣ“. Следъ дълги нелепости и противоречия, въ статията се среща и следниятъ пассажъ, отправенъ къмъ „Македония“ и „Македонска трибуна“:

„Че вашата идеология не почива на здрави основи говори самиятъ фактъ, че вие издавате вашитѣ вестници на български д и а л е к т ъ, а тукъ застъпвате идеята за „Независима Македония“. Е добре, кажете какво общо има вашата „Независима Македония“ съ българската държава, щомъ вие не сте ни българи, ни сърби, ни хървати, ни словенци, а „македонци“? Ако вие сте нѣкакъвъ отдѣленъ македонски народъ, ако не принадлежите къмъ великото славянско семейство, къмъ което принадлежатъ всички славянски племена на южна Европа, защо си служите съ славянския езикъ въ своя говоръ и писмо? Защо не намѣрите нѣкакъвъ специаленъ македонски езикъ и съ него да си служите, в употребявате български — славянски?“...

Туку-що приведенитъ пассажъ показва, че сръбскитѣ шовинисги се стараятъ да създадатъ убеждение, че македонската идеология е единъ хаосъ и едно противоречие, които, съпоставени съ действителността, не търпятъ никаква критика и трѣбва да се провалятъ като една невъзможност. Този сръбски опитъ е свършено напразенъ, защото македонската идеология, изградена с р ѣ д ъ е д н а дълга и к ѣ р в а в а борба, стои непокжтната въ своята основна сжщностъ като единствено възможна и спасителна за окончателното разрешение на македонския въпросъ и действителното умиротворяване на Балканитѣ.

Преди всичко, великосърбитѣ отъ в. „Югославия“ искатъ да забравятъ, че на Балканитѣ не живѣятъ само сърбитѣ и потиснатитѣ отъ тѣхъ славяни и че неславянскитѣ народи иматъ сжщо право за свободно развитие. Следователно, македонскиятъ въпросъ не е въпросъ, който интересува само южнитѣ славяни. Въ Македония има славяни — тѣ сж българи. Но освенъ тѣхъ има и други народности, които не принадлежатъ къмъ славянството, но които си сж у дома си и иматъ сжщитѣ права, каквито иматъ македонскитѣ б ъ л г а р и. И м е н и о т а з и македонска общностъ се бори за освобождението на Македония и тя е, която има право да каже какъ трѣбва да се уредятъ македонскитѣ работи.

Може ли съ аргументитѣ на в. „Югославия“ да се унищожава македонската идеология и да се твърди, че тя не почива на здрави основи? Какво противоречие има въ това, че пишемъ и говоримъ на български езикъ (не „диалектъ!“) и сме изгиснали лозунгъ за независимостта на Македония? Пишемъ и говоримъ на български, защото сме бъл-

гари. Македонскитѣ ромъни си служатъ съ ромънски езикъ, турцитѣ — съ турски и пр. Ето една етническа действителностъ, която нѣма никакво отношение къмъ една друга действителностъ: политическата целъ на всички македонски населения — свободата и независимостта на Македония. Необходимо нужно ли е независима Македония да бжде въ отношение съ нѣкоя отъ балканскитѣ държави, необходимо нужно ли е македонцитѣ да бждатъ само българи, сърби, хървати и пр., за да може да съ твърди, че идеята, на която служимъ, е осжществима и македонцитѣ ще я осжществятъ? Етнически ние, македонцитѣ, сме българи, турци, ромъни, евреи и пр., но политически ние сме само македонци, македонски народъ, който има свои интереси, свои аспирации, свое мѣсто на Балканитѣ и своя политическа задача за изпълнение. Но нужно ли е за това да имаме специаленъ македонски езикъ, да измисламе новъ езикъ, така както обещава в. „Югославия“ да го измисли за всички югославяни? Не, такъвъ абсурдъ намъ, на македонцитѣ, не ни е нуженъ. Нашата народностна принадлежностъ, нашата етническа и културна особеностъ, стоятъ въ основата на нашата обща борба, за да ги запазимъ отъ нашественицитѣ и да се сдобиемъ съ възможностъ и условия, при които ще бжде възможно на свобода и спокойствие да ги развиваме.

Да посочваме ли за примѣръ Швейцария, кждето три народности живѣятъ братски една до друга; служатъ си съ три различни езици; развиватъ три различни култури и все пакъ образуватъ швейцарскитѣ народъ, швейцарската държава, която е образецъ за благоденствие и просперитетъ на много етнически единни държави?

За една подобна Македония се борятъ всички македонци, въ тѣсно число и македонскитѣ българи — тѣ най-много. Естествено, че тѣ ще пишатъ вестницитѣ си на български, а не на . . . латагонски.

Ето каква е македонската идеология. Но иматъ ли интересъ да признаятъ господата отъ в. „Югославия“, че сж я разбрали и че тя изнася на великосърбскитѣ планове на Бѣлградъ? Не, разбира се.

При все това тя ще бжде осжществена за доброто и спокойствието не само на южното славянство, но на цѣлия Балканъ. Неминуемо народитѣ въ Югославия ще смѣнатъ бѣлградското натрапничество и ще освободятъ не само себе си, но и другитѣ балкански народи за мирно и плодотворно сътрудничество.

Македония стои въ центъра на благословената борба, която носи въ себе си това близко бждеще.

Кръстьо Веляновъ

СТРАНИЦИ ОТЪ МИНАЛОТО

Дебъръ, 1863.

„Въ градъ Дебъръ епископътъ и Илясъ-ага едногласно сочатъ числото на кжщитѣ въ града да е 2,000, отъ които само 170 българо-християнски, а другитѣ албано-мохамедански“.

(Hahn, Reise durch die Gebiete des Drin und Wardar. Wien, 1863. 96).